

RENOVACIÓ

Setmanari Nacionalista Republicà

Any II.—TARRAGONA, 1 mars de 1914.—Núm. 34.

BIBLIOTECA PÚBLICA

TARRAGONA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ

Méndez Núñez, 6, baixos

Els treballs se publiquen baix la responsabilitat de llurs autors. No's retornen els originals.

PREUS DE SUSCRIPCIÓ

Trimestre 1'50 ptes.

Anuncis, a preus convencionals.

La nostra Joventut Nacionalista Republicana

Està encara en la memòria de tots la gran vetllada que per a solemnitzar la seva constitució, va celebrar la nostra Joventut Nacionalista Republicana en el Teatre principal.

L'acte solemníssim es recordat per tots els que hi varem concorre, amb veritable goig. Les idees i els propòsits esmersats per tots els bons companys que hi varem pendre part, van arrelant-se i desenrotllant-se amb verdader entusiasme, i així veiem que les llistes dels socis de la novella Agrupació, des de la celebració de l'acte a que ens hem referit, van augmentant d'una manera extraordinària.

No es que aquest despertar del joventut nacionalista republicà resident a la nostra tan volguda ciutat, ens hagi sorprès, ans al contrari, ens ha refermat en la nostra creencia que sempre hem albergat, de que teníem a Tarragona, comptant amb poques excepcions, un explet de joventut devota dels nostres sagrats ideals patriòtics que no s'havia encara acoblat, degut tal vegada a que, l'un per l'altre, cap d'ells comensés a convencers recíprocament de aquesta necessitat ineludible de tots els joves quin sentir els era comú.

I ara, que ja està fet aquest acoblament, ara que la Joventut ja va consagrar-se davant del poble, ara que ja té un casal i un periòdic—RENOVACIÓ, goijosa, recullirà sempre els batecs d'aquesta Agrupació germana seva en ideals,—ara ja ha comensat la seva actuació i ben lluny de desmaiàr en la seva tasca a realitzar, anirà desenrotllant les seves iniciatives de les que tant de profit ha de treure-n la nostra patria.

Els actes que pensa celebrar la Joventut Nacionalista Republicana, seràn tots ells, a no dubtar-ho, altres tants èxits per a la Agrupació organitzadora, ja que les personalitats que pendran part en ells, seràn totes de les més rellevants de la Joventut catalana.

Així, doncs, ens en hem de congratular de la tasca a realitzar i de la que ja ha vingut realitzant la nostra Joventut Nacionalista Republicana. Ella es la més indicada per a infiltrar al cor del verdader poble aquets ideals que han d'ésser els que han de donar dies de gloria a la nostra Catalunya, i tots nosaltres hi hem d'ajudar amb els nostres entusiasmes i amb les nostres forces i amb tots els nostres valers. Al redós de la bandera barrada hi hem de lluitar tots els que ens en sentim orgullosos d'ésser fills d'aquest terreny de tant gloriosos records, i al lluitar per la patria catalana hem de lluitar per la seva llibertat, que hem de consolidar-la amb el govern més democràtic que creiem avui factible, i aquest no es altre que'l del poble pel poble: la República.

Prossegueixi, doncs, la nostra Joventut la tasca que ja ha començat a emprendre, i no li faltará ni apoi ni res de quant estigui a l'alcans dels qu'estimem com a propia la dignitat de Catalunya.

Adhesió a la Unió Catalanista.

Veus-aquí la comunicació que'l Concell de la Joventut Nacionalista Republicana ha dirigit a la benemèrita Unió Catalanista, demanant la seva adhesió per a col·laborar a la tasca altament patriòtica de la entitat catalanista:

«Joventut de la Unió Nacionalista Republicana.—Tarragona.—Constituida dintre l'Unió Nacionalista Republicana l'Agrupació Joventut, i complint l'acord prè en l'Assamblea de constitució, me

complasc en manifestar-vos feu constar l'adhesió de la nostra entitat a la Unió Catalanista que tan dignament presidiu.

Venint aquesta novella entitat a col·laborar en l'obra d'enaltiment de la personalitat de Catalunya, per la que tant temps veniu lluitant, esperem que la nostra adhesió serà tinguda en compte i mereixerà la aprovació d'aqueixa Unió Catalanista.

Visqueu molts anys per la patria.

Tarragona 25 febrer de 1914.—El President, Josep Baradat.—El Secretari, Jaume Joan Pàmies.—Sr. President de la Unió Catalanista.—Barcelona.

* * *

De Fires

II

Preteníem en l'article anterior marcar un petit programa del criteri que ens proposem sustentat en els següents; fet lo qual dedicarem aquest escrit d'avui a parlar de les inútils Fires de Pasqua:

En època de vents i sobre tot de pluges, i per xó poc apropiat per a viatjar, se celebren les fires. Un estol d'industrials de classe humilíssim en sa majoria, mancats de tota cultura, de parlar groser i tracte deficientíssim, arriba a Tarragona uns dies després de Pasqua amb una carretada de fustes, pals, toldos i cobre-llits, amen d'unes caixes de genres d'escàs valor, i després de recullir el permís de l'Ajuntament i contractar el lloc, senten llur reals en mitx de la Rambla, centre de la població, paseig el més concorregut, punt d'esbarjo de tot-hom, enveja de forasters i model de carrers per sa perfecta urbanisació i orientació espléndida. Basteix llur edifici (?), una barraca de canyes, llates, robes apedassades i teles descolorides, sense obeir a cap projecte determinat i constituint un atentat a l'estètica. Allí, en plena via i a l'aire lliure construeix la seva cuina, enpastifant l'ambient amb la pestilencia de l'oli cremat i de carn a la graella. Allí, a la llum del molest acetilè, amuntonats com a bestiar i ofegats dins de la barraca, dorm una família, menja una família, viu una família.

Seguretat personal, en quant a incendis, no n'hi ha cap; llimpiesa, no n'hi cerquèu; higiene, en lo més essencial, no hi es; bon gust en quant a construcció, no se n'hi trova.

I aixó en plena Rambla, al bell mitx de la ciutat.

Les fires tenen per primordial objecte assortir de genres a la població, de la que n'es carescuda i atraure forasters; aném a lo primer.

Què porten els firaires a Tarragona? Vuit o deu parades de joguines per a la canalla, moneders, pintes i bisuteria barata; dues parades de porcelana ordinària; dues d'ambuts i pots de llauna; una de paraigües i alguna subasta, llocs de caramet-los, etc., total, res; absolutament res de nou ni remarcable al costat de l'importància dels nombrosos industrials establerts a Tarragona; de cap de les novetats (?) que ens porten els firaires n'està mancada Tarragona, ans al contrari, n'hi sobren. Què venen a fer doncs, aquesta gent aquí? A emportar-se'n uns milers de pessetes a canvi d'uns genres venuts sense garanties de cap mena, al preu que poden, i originant una crisi temporal fortament sentida, a l'element industrial que viu de Tarragona i per a Tarragona.

Qu'es veritat lo que diem, no cal demostrar-ho; pensem en que de les fires viuen un grapat de famílies forasteres, no sols els vuit o deu dies que duren, si no molts després, puig qu'els firaires es-

tán més temps viatjant que venent, i de lo que venen, viuen.

En quant a lo segon, a lo de atraure forasters, les fires de Pasqua actualment son d'una eficàcia nula.

Sols una festa, acostuma arreplegar entre mitx la temporada de fires, i tots sabem que en dies feiners no ve cap foraster per aital motiu i si algú es proposa fer-ho, espera la festa.

Cada any acostuma fer mal temps els dies de les fires, i es molt casual que la festa esmentada no s'escaigui en un dia de pluja o de borrasca, i per tal motiu, impropri de viatjar, sempre més, per quant qui vinga, ho farà per a distreure's, puig que per a comprar no li cal esperar aquesta fetxa, primer per que a llur poble no son carescuts de lo qu'els firaires porten, i segon, per que Tarragona està suficientment assortida per a no necessitar del concurs de les barraques de fira per presentar una instal·lació de bons comersos, amb tot, el nombre de forasters que puguin vindre, es molt migrat, i encara d'aquets s'ha de fer una selecció dels que compren quelcom i dels que no fan més gasto que un café de vint cèntims i algú dinar de sis rals si no s'el porten fet al sibadé del carro; amés de que molts venen i s'entornen en una tarde.

Qu'es petit el benefici que ingressen a Tarragona, ho demostra el que la major part d'establiments tinguem tancat la tarda del diumenge de fira, amb tot i ésser el dia indicat per a l'afluència de forasters.

Podriem estendre'ns en esmentar exemples raonats que vinguesin en apoi de lo que nosaltres pretenim demostrar en aquests articles, però no cal; qui ens llegeixi tindrà sobrat criteri per a fer-se una deducció com la que ens hem fet nosaltres; una deducció ferma i ben definida; un convenciment arrelat amb força, fill d'un criteri adquirit al contacte d'aquesta calamitat de Fires de Pasqua; desinteressat, desapassionat, deslligat de tot prejudici.

Quin es aquet criteri? El de que aquestes fires tenen tots els defectes i cap avantatja; el de que se sostenen per deixadés i apatia de tots, i'l de que hem de fer tot lo que sapiguem i lo que poguem per a fer-les desaparèixe en absolut i recullir i guardar energies per a enfortir d'un modo gran, d'un modo extraordinari, les que deurien devindre glorioses Fires i Festes de Sant Magí de Tarragona.

JOSEP GILBERT PUNSODA,

* * *

ALS JOVES

Som dels qui creiem i practiquem la dolça alegria de la vida. Per a nosaltres, vida sense alegria, fora com jardí abandonat, cel sense blavor, dia sense llum; i, en fi, fora una vida maquinal que no ens diria res a l'esperit.

L'alegria es un bocí preuadíssim de la humanitat, sense la qual tota cosa esdevindria somorta. Creiem i practiquem l'alegria, per xó, sense abalotar-la i sense cercar-la a la font d'altri; que així com un hom estima a vegades çò qu'els ulls veuen sense afondir lo qu'és motiu de la contemplació, així de vegades l'alegria es cosa que un hom no s'explica prou bé, però en te prou amb el pessigolleix de l'ingeni, la visió estrambòlica, o la paraula il·luminada d'una claror que surt del més endins, per a que tot ell traquetegi d'alegria, de la dolça alegria, companyona inseparable del home. Allunyar-la, pretendre ofegar-la per un excés de pose acadèmica, es un crim, com crim fora tapar-nos els ulls a gratient quan els ulls ens demanessin llum i color.

Vosaltres, Joves que durant el Carnaval habeu

escampat a dojo l'alegría de la vostre edat, sou, devant nostre, uns joves estimables. Heu sabut complir amb el vostre temps i donat sortida a una expansió natural i llegítima, si com volém creure, heu tingut cura i seny en divertir-vos. Una rialla fresca, un diálec amorós i digne, una nit de cansament físic, vos fan al endemà, en les hores del treball i'l compliment social al qu'és deuen els homes, més capacitats, més braus i forts per a la lluita; si no oblideu mai,—cal no oblidar-ho mai—que'l ésser brau i fort, no s'en és en les batalles solsmat, sino que cal més bé ésser-ho en les petites lluites morals de les que l'home no s'en pot desposeir, més aviat o més tard, en el transcurs de la vida.

Peró... ¿bé podrém fer ara també unes observacions respecte de l'alegría d'ahir, relacionant-la amb la demà?

L'alegría no és única; no te pas un sol aspecte; no es tampoc patrimoni de ningú. L'alegría—quan venturosament s'en pot tenir—és una font inegotable de salut i de treball. No's riu per art de riure; no's riu per sport. El riure es una funció del estat normal de l'individu. Es, de consegüent, una cosa que té una raó orgánica. Obeeix a un estat, o a una llei fisiológica.

Al contemplar la vostre rialla jove en les passades festes carnavalesques, ens dèiem filosóficamente: prest d'aquest riure plascivol ¿vindrà una tongada de mutisme i de encarcament del carácter? ¿aquets joves, no voldrán riure de bell nou en el nobilíssim joc d'una afició sentida, o en una vocació espiritual?

Hem passat el Carnaval i darrera vé la Cuaresma, i darrera la Cuaresma la Pasquia, i aixís, sempre, com catúfuls d'una sinia, els homes van tombant els dies i'ls anys.

No vos dirém si ara héu de fer de místics, no; doncs per a nosaltres el misticisme no és una funció que respongui prou justa al compliment del culte. Més aviat vos dirém—i d'aquí l'article que vos endrecém—rieu, tornèu a riure, rièu, tot laborant en pró de la tasca que vos sia més estimada. La política, l'art, el periodisme, el teatre, la cultura, el comerç, la ciutat, la vida tota en fi, vos espera. I vos espera amorosament, amb frisansa, amb el doble goig de que sia la joventut la qui la traspalsi. Lluiteu, si us pláu, tot rient i cantant; els uns aci, els altres allá; donèu sortida a lo que vostres pits tancan egoistament. ¿Sabèu riure, sabèu goçar? Doncs, el treball és una rialla feta en l'obra; és el goig que pren imatge. Ficseu-vos-hi bé; ¿no és cert, que prest les necessaries engunies i dalits en la realització d'un treball, quan aquest es terminat a satisfacció, el cor s'enxampla d'alegría i vos diéu: ¡gracies a Deu!, donant al mot tota la efusió de l'ànima? ¡Que és, doncs, aital exclamació, sino l'alegría honrada que furgaba per dintre i surt triomfalment a fora! I l'alegría no és altre cosa que una rialla emotiva. ¿Que'n fariem, digué-nos, de les vostres rialles si s'efumessin passades les festes del Carnaval? Sincerament vos dirém, que ara ressonarien macabricament a les nostres orelles. No foren, no. ni alegres, ni evocadores d'una graciosa festa tot just acabada. Tindrien quelcom de sarcástiques i de pobresa moral.

Joves, els qui ho sou pels anys i per temperament!

La lluita vos crida! A lluitar, doncs, cada hù segons la llur vocació. Els camps son deserts, els temples buids; tot resta fred i gelat on la joventut no hi acut frísosa de alegría i de riure. N'apart dia sense sol, o fills sense pares. ¡Siguèu revolucionaris!

Passat el Carnaval, mort el Carnaval, la terra se bada, i esclaten en flors i fulles, els arbres. Es la Primavera que ressucita de bell nou. Es la joventut d'aquest any qu'és remou dessota les entranyes de la terra, i canta la vida. Es la rialla de la Natura, més lògica i més justa sempre que no la dels homes. Es l'alegría que naix, sabent que haurá de tindre una Tardor i un Ivern de la que no s'en salvará; però es una llei, es una Raó, es una Necessitat, i cal complir-la.

Joves! ¿Voldréu, vosaltres, revelar-se contra vostre propia salut, contra vostre propia alegría tancan-

vos ara sigilosament dins de la torre d'Ivori esperant que hi vinga a trucar la felicitat pels dies a venir? No ho volém creure; ans pel contrari, estém esperansats que cada hù de vosaltres, joves plerics i animosos, sabréu agermanar metódicamente i amb fortitut, l'ideal a complir; l'ideal que abranda tot pit jove per a ésser útil a si mateix, i a la societat a la qu'és deu, per armonía i per convivència natural, amb la fresquívola i sonora rialla que com cascata d'argent brolli ara suara, i demá, i a tota hora, de vostres llabis, per a que vos conforti de les amargors i dels entrebancs que per tot camí's troven i vos alegrin el rostre i'ls ulls s'il·luminin.

I, ara, diéu vosaltres, joves; diéu i feu, car som atents a escoltar i a contemplar la veu i l'obra dels demés, pel goig que aixó ens proporciona, i per qué aixís rendím culte a una voluntat que ens hi empeny.

R. DE LL.

Glosa

«El insistente silbar de la locomotora nos anunciaba la proximidad de Tarragona....»

En un desvenjado carricoche recorri algunas calles, empinadas y sucias todas, pobladas de casas de uno o dos pisos, modestísimas en su exterior y tan cerradas puertas y balcones, que daban la sensación de estar deshabitadas. En las calles muy poco tránsito; unos cuantos carros de enorme toldo, un coche que ofrecía el aspecto de monumento histórico y una docena de personas cuyos pasos resonaban profundamente al recorrer los enlosadas aceras. Es cuanto vieron mis ojos en el trayecto que media entre la estación y el hotel—*soi disant*—donde fui a dar con mis molidos huesos.»

(Del núm. 798 de *Caras y Caretas* de Buenos Aires.)

La ploma's resisteix, se rebela a relliscar sobre el paper per a tractar de una qüestió tan aspra, tan compromesa, com aquesta que aném a tractar. Es necessita tota la força de la voluntat per a portar-la a bon terme. Arranqueu de un jardí totes les herbes i flors, i la terra quedarà sense'ls adornos que tan bon aspecte li donaven. Desposeiu al genre humá de l'enlluernador aspecte de la hipocresía i'ls vicis se presentarán a vostres ulls amb tota sa repugnant nuesa.

Per als homes sensats, el dir la veritat no es res anormal, es un medi solsmat d'exterioritzar a l'impuls natural del seu cor. ¿Pero existeixen molts homes sensats? Vetaquí una pregunta qual resposta deixem a la voluntat dels nostres benvolguts lectors.

Per experiència sabem que per a dir la veritat es necessari, en primer lloc, una gran fermesa de carácter, un gran valor d'esperit a tota prova i una indiferència natural a totes les desventures de la vida. Dir la veritat sembla que estigui contingut dintre del ordre sobrenatural.

Dit tot lo anterior a manera de prólec o exordi, passem a l'objecte principal d'aquest petit article.

En el número perteneixent al 17 de janer de la revista *Caras y Caretas*, de Buenos Aires, apareix un article firmat per un tal Enric Ferré, en el que's tracta de un modo directe de Tarragona, pero de una manera tan grollera, que necessariament al llegir-lo, un que siga mitjanament tarragoní devia sentir-se intensament indignat. L'autor de dit article, no sabem nosaltres si sugestionat per les noveles den Juli Verne o per les den Salgari o be que hagi cregut subjugar l'atenció dels lectors amb les seves narracions novelesques, ens endossa una descripció de Tarragona mancada del tot de sentit comú. En ella pinta a Tarragona com a una població morta i bruta, quals cases, diu, consten de un o dos pisos solsmat, sense passeijos, digne solsmat d'ésser visitada per als seus monuments historics i encar aquests, molts d'ells descuidats i profanats per les autoritats. En resum, l'articulista en bones paraules vé a tractar-nos de població inculta i bruta.

No sabem nosaltres'l móbil que ha induit al Sr. Ferré a escriure aquest article que no té ni un sol viso de imparcialitat; si es la venjansa o el despit, el perdonem; si es la ignorancia'l compadeixem. Si guin un o altre, si es catalá (tarragoní potser) que enlluernat per la opulencia de les grans capitals renega de sa patria, li direm lo del Jueu errant: «¡Ca-

mina, camina sempre, maleit sigas! El dia que desenganyat, cansat de recorre grans capitals pensis en el poble que maltractares i te'n penedeixis, te dirém: «Para, ja has caminat prou; les teves culpes están redimides: la població maltractada et dona altra volta hostatjel!»

X.

Notes ciutadanes

El perdó de les multes.

Sia-li permés al Ciudadá parlar avui de l'assumpte encara d'actualitat i ja debatut al Palau Municipal: la qüestió de les multes, imposades a ciutadans per infracció de les Ordenances municipals.

Un agent de l'autoritat municipal, quin dubte hi ha que s'ha d'esmerar en el compliment de son deure, i ha de procurar per tots els medis dels que pugui fer-ne ús, el captar-se la simpatía i el respecte de tots els ciutadans. L'agent del municipi, amb bons modos, que no deuen mancar-li mai i amb tota l'amabilitat de les persones ben educades, ha de procurar que'l veinat el tingui per lo que verdaderament és i per lo que representa, i no déu mai per mai oblidarse de l'alta missió que se li ha confiat.

Aixís, doncs, l'agent de l'autoritat municipal a tot'hora ha de donar llum, i ha d'ésser un orgull per a ell el que tothom, desde'ls seus superiors fins als seus subordinats, no tinguin per a ell altres paraules que elogis per la seva tasca tan meritíssima.

I per a conseguir aixó, per a captar-se aquesta simpatía i aquest respecte i aquests elogis dels que parlem, res per a ell com un escrupulós compliment amb lo que li manen les seves ordenances. I no es precisament imposant moltes multes als infractors com l'agent del municipi logrará lo que's proposa, sino pel contrari, procurant no haver-ne d'imposar cap, o les menys possibles.

Creiem oportú reproduir alguns paragrafs que parlen d'aquest assumpte que ha ocupat tant l'atenció dels nostres regidors, i d'un modo tan especial la dels que's diuen populars, quals paragrafs els extraiem d'una fulla que un avui ex tinent d'Alcalde de Barcelona i regionalista per més senyes, va dirigir als agents de l'Autoritat municipal del seu districte, i recomanem als regidors tots del nostre Excelentíssim Ajuntament la seva lectura i que, posant-se la ma sobre'l pit, diguin si está o no encertat l'aludit ex tinent d'Alcalde al fer les consideracions que tenim el gust de fer-les-hi coneixe:

«L'orgull del bon agent no ha d'estar en presentar moltes denúncies, sino, precisament, en tot lo contrari: en no haver-ne de presentar cap o molt poques. Ha de procurar que la seva sola amonestació, severa, pero correcta i digna, produeixi la correcció dels infractors; ha de tendir a que la seva presencia sigui ja un fré per als que vulguin faltar.

Amb la seva serietat, amb la seva dignitat, amb la seva conducta intatxable i son llenguatge correcte, ha d'imposar a tothom el compliment del dever. No pás amb la por de la denuncia i de la multa.

La denuncia ha d'ésser lo últim. Sols se deu denunciar al que ha sigut représ i amonestat i no n'ha fet cas; sols se deuria citar a multes an aquell que falta amb ànim de faltar, amb plena conciencia, després d'avisat i recomvingut.

L'excés de multes gasta a l'agent; en lloc de donar-li més autoritat i d'enrobustir son prestigi, els hi va minvant.

L'excés de multes i l'imposar-les, per sistema, de quantía crescuda, tampoc produeix els saludables efectes que sembla que deuria produir.

.....
I es que quan se tracta d'imposar penalitats, més que en cap altra materia, s'ha d'estar posseït d'un gran esperit de justicia, d'una gran serenitat, d'un ver sentiment de caritat.

.....
I no us dic res de lo censurable, de lo repugnant que resulta el que l'agent, el guardia, en les repreensions que ha de fer als infractors, usi un llenguatge iudecorós i inconvenient. Han sigut varies les persones citades a multes que, al ser davant meu, s'han queixat de que l'agent denunciador se'ls hi hagi di-

rigit renegant, blasfemant, usant un llenguatge de burdell. I aquest fet, trist i vergonyós, ha sigut comprovat per mi alguna volta.»

Ens extendriem potser una mica massa si anessim copiat totes les consideracions que hi ha en aquesta allocució, i que per nosaltres están molt ben encertades. Amb les transcrits creiem que ja n'hi ha suficients per a que els regidors que varen intervindre en el dítxós perdó de les multes, se fassin ben be càrrec del paper que va representar cada hu d'ells.

El perdó ha sigut sempre un dels actes que més ha dignificat a l'home que l'ha concedit. Tots faltem i tots ens hem de sacrificar perdonant-nos els uns als altres.

Si els regidors que, disciplinats com un sol home, varen fer prevaldre el seu parè fent que no's perdonessin les multes, haguessin obrat en sentit contrari al en que ho varen fer, potser no donarien lloc a que els ciutadans multats puguin ara implorar el perdó per a aquells regidors amb les següents paraules: «Perdona'ls, Senyor, que no saben lo que's fan!»

CIUTADÀ.

Trucs

Vosaltres hauréu vist l'enterro de la sardina. Perfectament. Jo també, però aquesta vegada l'he vist desde dalt un terrat.

No per rès, però un hom te familia, i com que's deien tantes coses, sabèu? Qui'l quita'l dir de la gent?

Bueno, deixem-ho correr això.

Que bonic feia!

Aquella claror rogenca de les atxes flamejant al vent; aquelles carrosses adornades: atapaïdes d'hommes que gesticulaven; aquell abigarrat formigueig de disfresses; aquella cridoria desenfrenada acompanyat d'estentòri soroll de llaunes, trompetes, corns; tot prenía desde allà dalt el relleu d'una visió dantesca. Carai, que bonic!

Abaix al carrer se'm representava l'infern, plè de dimonis saltant, ballant; atipant-se d'aiguardent encès com si celebressin grans festes en honor de Proserpina o festegessin la mort, aquí a la Terra, d'algún peixot gròs. Semblava, pensant amb més propietat, que a l'infern celebressin aquell dia com una mena de festes constantinianes.

No rièu, ximplés, no rièu.

Mirèu, ja som dins de la Quaresma. De l'austera i recullida Quaresma, que diu aquell.

A fè de Déu, ja l'anyorava.

Quina engunia arribar a casa i trovar amanit aquell plat de suc greixós en el que hi neden quatre macarrons que semblen peixos sense sang ni espina!

Al menys es un recreyo la Quaresma, amics.

Ara tot son requisidets, car la gent de casa's desvetilla en presentar-te novitats culinaries per a que sigui més passador el compliment de la santa tradició.

Jo no soc com vosaltres, que sols esperèu aquests dies per a atipar-vos fins als ulls d'escudella i carn d'olla per a semblar més de la flamarada. Pitjor per a vosaltres, que en el pecat portèu la penitencia. Vosaltres i aquests carronyes de la flor de lís, que també tinc entès que'n mengen, per aixís tirar millor al blanc.

Ja tornèu amb les eleccions? No us vaig dir que no m'agradava parlar d'aquest *quento*? No sé quan us convencerèu de que tot això es—pel qui vota—un joc de atzar més dels molts que patim. Si enlloc de badar us' haguessiu aplicat més quan el mestre us demostrava'ls teoremes, tot això no us passaria, ara.

Carregues fort cregut de que estàs de bones. Salta'l dau i veus que'ls altres pleguen i tu quedés aixugat. I lo fumut es quan el banquer tira mà del *sarot*, ques una mena de govern civil en època d'eleccions, perquè aleshores quedés pelat i afeitat en sec.

Creguèu, amics, tal com està preparat aquesta vegada'l joc i tallant com talla en Sánchez Guerra, encara resulta més joc d'atzar i més tonto el que s'hi encaparra.

Mirèu que diu aquí: que l'Albania està pacificada i que s'espera amb entusiasme l'arribada del prin-

cep Wied. Millor que sigui aixís, però jo temo que'ls carlins d'allà no li fassin una mala passada. Aquell Essad Patxà, o com sigui, me fa més por que una fragata de moros. Ja veurem lo que passa.

I prou, qu'es tard; vull arreglar-me una mica. Aquest vespre vaig al Mundial a veure la Palermo.

La Popular, purificada

Els elements adictes a la Popular, están d'enhorabona, amb motiu d'haver-se desestimat el recurs d'alsada formulat per a que s'anullessin les eleccions del segon districte.

Casi ni cal fer historia retrospectiva de l'assumpte que'ns ocupa. Tot Tarragona n'está enterat i no hi ha un sol ciutadà conscient que no hagi reprovat el resultat de les eleccions en aquell districte. Se va creure convenient, per dignitat dels electors que tenen el vot en el districte segon i per la de tots els demés, aclarir ben be el resultat d'aquella elecció que tant els nomenats populars com els que no ens hi deixem calificar, hi varem tenir tan d'empenyo, i una Reial Ordre aclaratoria resol el problema dient-nos que lo que va passar está ben fet i que a qui no li agradi que ho deixi.

A haver passat les coses a l'inversa, la conciencia's atormentaria durant tota la nostra vida, les galtes se'ns enrogirien de vergonya perquè encara'n tenim, i ens semblaria que al passar pel carrer tots els dits ens senyalarfen com si haguessim comés un gran crim.

Pero, per lo vist, no tothom en aquest mon tenim el mateix criteri per a apreciar les coses, encara que sembli que per als actes i fets que siguin justos hauriem de veure'ls tots per un igual, amb un mateix prisma.

La Popular está d'enhorabona per un acte ja de fet sancionat i de temps, per tot el poble. La Popular no ha pogut per menys que exterioritzar la seva alegria per el contingut de la R. O. desestimant les raons poderoses que varen motivar el recurs d'alsada. Fa ben fet. S'ha d'enmotllar la Popular a les circumstancies i aquesta ocasió, es potser la més apropiada per a poder acabar de donar-se a coneixe.

Allà ella amb la seva conciencia i que'l poble judiqui de l'actitut dels elements populars i de la dels que ni'n som ni'n volem ésser. El *triomf* de la Popular queda ara més refermat que mai, i d'ara endavant, els que encara dubtaven de l'honorabilitat d'aquell conglomerat, haurán de rendir-se a l'evidencia i tindrán d'acceptar com a article de fé la legalitat de les eleccions del segon districte.

De l'Ajuntament

Pocs regidors, aprobació unánim de tots els assumptes que figuraven en l'ordre del día i varis prec's formulats per algún conceller: veus-aquí resumida la sessió que'l divendres darrer va celebrar el nostre Ajuntament, que va presidir-la el Sr. Soler. Entre els prec's, un del Sr. Oliva interessant-se pel jardí del grop escolar; un altre de l'amic Lliteras, per a que s'amonesti als pastors, que al passar pels carrers amb els seus remats, deixen casi intranzitables els carrers de referencia, i per a que s'ordeni que'ls carros de la brossa vagin tapats, i'l Sr. Ventosa va lamentar-se de que'ls únics periódics locals que l'Ajuntament arxiva, siguin el dos que's publiquen diariament.

Res més de particular i esperarem per a altres sessions el del'lectar-nos amb els discursos dels capítostos de la gloriosa popular.

Noves

Avui se reunirá a Barcelona el Concell General de la benemérita Unió Catalanista. Hi ha verdadera espectació per a saber els acords que's pendrán en l'assumpte que es l'actualitat dels catalanistes radicals. Voldriem que en la susdita reunió prevalessés el seny i's prenguessin orientacions per a retornar la pau entre tots els bons catalans.

Conforme anunciarem en el nostre darrer nombre, el diumenge va venir a Tarragona el nostre distingit amic i eminent escriptor D. Ramón Rucabado, Secretari del VIIIe Curs d'Expansió Comercial, qui en unió del Secretari d'aquesta Cambra de Comerç, D. Bernabé Martí i Bofarull, van visitar a diferents autoritats i corporacions per a tractar de la vinguda d'un centenar de congressistes estrangers a la nostre ciutat en ocasió del Curs Comercial que haurà de tindre lloc a Barcelona, del 19 de Juliol al 9 d'Agost d'enguany. Ens consta qu'el Sr. Rucabado trovà arrèu tota mena de facilitats i entusiasme, i que aixó el deixà altament satisfet.

Agraim al Sr. Rucabado la visita d'atenció qu'ens dispensà durant la seva curta estada a Tarragona, de la que'n restém reconegudíssims.

Entre'ls acords presos en la última reunió de la Junta del Centre Industrial, hi figuren el de cooperar a la llista per a sufragar els gastos de les properes festes de Setmana Santa i presentar una artística carrossa al Cosso Blanc, així com interessar de l'Ajuntament, Sindicat d'Iniciativa i demés entitats indicades, l'esforç per a portar a terme la construcció del projectat edifici per a Museu, millora que tants beneficis ha de reportar a Tarragona.

Es de doldre que en assumpte de tanta importancia com aquest, i havent trovat a les altures tan bon aculliment com demostraren, no s'hi hagi posat tot el carinyo qu'es mereixia. Esperem que'l benemérit Centre Industrial havent prés l'iniciativa del remou-rer, sabrà dirigir la tasca amb tan bon éxit com ho feu amb l'implantació de les Escoles Normals.

A les onze d'aquest matí se celebrará en la Normal, un'altra de les conferencies culturals, de la que n'está encarregat D. Marcell Cillero, el qui versará sobre'l tema «La herencia en biología».

Es de suposar que aquest acte tindrà tant d'èxit com tots els que vé celebrant la Normal.

Per una preocupació verdaderament incomprendible, deiem en nostre darrer número que el periódic local *El Médico* era'l porta-veu dels metjes de la localitat, quan en realitat l'orgue del Col'legi médic ho es el *Boletin del Colegio de Médicos de la provincia de Tarragona*.

Subsanem l'erro en que varem incorre, ja que a nosaltres sempre ens ha agradat donar a cada hu lo que li pertoqui.

En el local de l'Ateneo Tarraconense de la clase obrera, s'hi celebrará aquesta tarda, a les tres, una reunió per a procedir a la lectura i aprobació del reglament que déu regir per a la Associació de la premsa local, qual entitat quedarà definitivament constituída en la reunió d'avui.

La Comissió prega a tots els companys periodistes que no deixin d'assistir a l'esmentada reunió.

SALÓ DE VENTES

AL DIA

Novitats per a senyora i nenes en Mercería. —Confeccions. — Pells. — Sombreros. — Bisutería, etc., etc.

Gran assortit en PERFUMERIA
Immensa varietat en Brodats.

Se venen a pessés i a trosos.
Preu ficse —Ventes al contat.—Sempre nou.—
Continuament renovació.

Rambla de San Joan, 40, pral., 1.^a

TARRAGONA

ALS AGRICULTORS

En la finca de D. Isidre Aymat, partida *Rodolat*, se venen els millors plançons de garrofer, classes **Valenciá i Pom negre**. Per encàrrecs dirigir-se a Pau Monguió, Rambla de Sant Carles, n.º 20, taverna.

IBARRA Y C. S. en C. - SEVILLA

LINIA REGULAR DE GRANS VAPORS

Tots els dijous sortida fixa del port de Tarragona per a Valencia, Alacant, Cartagena, Almeria, Málaga, Cádiz (admetent càrrega per a Ayamonte i Illa Cristina), Huelva, Sevilla, Vigo, Villagarcía, Carril, Coruña, Ferrol, Avilés, Santander, Bilbao, Pasages i San Sebastián.—Servei ràpid eventual per a Galicia i Nord d'Espanya amb escales a València, Alacant, Málaga, Sevilla, Vigo, Coruña, Santander i Bilbao, empleant solsament **catorze dies** en el viatge.—S'expedeix coneixement directe per a Lluarca i Sant Esteva Pravia amb trasbort al vapor **Luarca núm. 3** i per a Dunkerque als vapors de la Companyia Francesa **Denain & d'Anzin**.

Viatges extraordinaris a Palma de Mallorca.—Unic servei fíxo i setmanal per a Cette i Marsella tots els divendres.

PRÓCSIMES SORTIDES

PER A LA COSTA D'ESPANYA

Mars 5. "Cabo Quejo"
 " 12 "Cabo Híguer"
 " 19 "Cabo Oropesa"
 " 26 "Cabo Roca"
 Abril 5 "Cabo Cullera"

PER A CETTE I MARSELLA

Mars 6 "Cabo Oropesa"
 " 13 "Cabo Roca"
 " 20 "Cabo Cullera"
 " 27 "Cabo Nao"
 Abril 6 "Cabo San Vicente"

Per a més informes, a son consignatari **EN MARIAN PERES**, carrer Real, 32.-Telefon 45

C.^a de Seguros Generales de Dusseldorf
 Segurs de transports
La New-York, de New-York
 Companyia de segurs sobre la vida
L'UNION, de París
 Companyia de segurs contra incendis.
L'Assicuratrice Italiana, de Milan
 Companyia de segurs contra accidents.

La Continentale, de Mannheim
 Segurs de transports.
 Passeig de Colon, 11 i 12, Barcelona
SUBDIRECTOR A TARRAGONA
Macià Mallol Bosch, carrer de Mar, 1

Societat de socors mutuels
TARRAGONA I SA PROVINCIA
 dels cassos de malaltia, vellesa, invalidesa, viudetat i mort
 Inscripta en el Govern Civil i en la Comisaría general de Segurs, segons mana la Llei.
 Director facultatiu: **Dr. Rabadá**
 Per a més informes dirigir-se al domicili social:
 Rambla St. Joan, 75, pral. De 10 a 12 i de 5 a 7

CLÍNICA Y CONSULTORI PER A LES MALALTIES DE LA DONA

Vies urinaries, Cirurgia operatoria, parts, electroterapia i anàlisis micro-químico d'orina i productes patològics.—Sero Reacció de Wassermann.—Aplicació del 606

Baix la direcció del Dr. Rabadá

Ex intern de l'Hospital de la Santa Creu, ex ajudant de la Policlínica del Dr. Fargas i Metge de les Cases de Socors de Barcelona

Consulta de 10 a 12 i de 5 a 7.—Per a obrers, de 7 i mitja a 8 i mitja nit.—Per a'ls pobres, franca, dilluns, dimecres i dissapte de 12 i mitja a 1 i mitja.

Rambla de Sant Joan, 75, principal.—TARRAGONA

FRANCISCO POTAU

Calçat fet
 i a la mida

Rambla de Sant Joan, 52

PAPERERIA I EFECTES D'ESCRITORI

JOAN M. PIÑOL

Unió, 1 — TARRAGONA — Telefon 181

Gran assortit en llibres ratllats de totes menes i tamanys.
 Escribanies, Plumes Stilogràfiques, pesa-cartes, copiadors, etc.

Gran novetat en pitja papers amb rellotje veritat.
 Postals de totes menes i albums per a les meteixes.

PREUS SUMAMENT BARATOS

Fabricació especial
 de sabó de moltes classes
 d'oli d'oliva i de coco

J. Monserrat

Gobernador Gonzalez, 16 i 18

MAGATZEM DE FERRETERIA FUMISTERIA I QUINCALLA

Eines de totes classes.—Objectes per a regalos.—Articles per a magatzems de vins i olis

Macià Mallol Bosch, Carrer de Sant Agustí, 9

FITER Enciclopedia moderna catalana.—Edició Gallach

Léxic Català.—Divulgació de termes tècnics, científics, d'arts i oficis.—Antecedents del ordre històric i geogràfic.—Observacions tecnològiques conexas ab els coneixements artístics, científics i literaris.—Biografies.

Obra que ha merescut grans elogis de un aplec de catalans il·lustres.

Cinc volums; presentació esmerada; planxes en relleu i or; obra genuinament catalana.—Venda a plàssos (38 ptes.) i al comptat (35 ptes.)—Present de un moble simbòlic.

Diccionaris de totes les llengües: Català, Castellà, Espanyol-Francés i Francés-Espanyol, Anglès Espanyol i Espanyol-Anglès.—**Pal-las**, última paraula en aquesta mena de publicacions.—**Diccionar. de Laousse.**

Venda y subscripció de tota mena de diaris y revistes espanyoles y extrangeres: **Centre de Suscripcions de Joan Munté, Kioscos Rambla St. Joan y Rambla St. Carles.**

MOSTELLE

(RAIMOST)

SUC DE RAIMS SENSE ALCOOL

The Grape Juice C.^o L.^d

Londres i Tarragona

El Vermouth més higiènic,
 Un excelent refresc

El millor aliment en les malalties i convalescència.

Se ven per tot arrèu